

В мороці неладу, в п'їтьмі підлот —
Ваші пісні молодечі,
Лют ваш орлиний, нестримливий лют,
Лют крізь вітри і хуртечі!

Що там, що вперше з рушницею ти,
Що там, що тому п'ятнадцять,—
Так хороше вам на ворога йти
Співом гучним захлинаться...

Хай вам вітри вибігають на шлях,
Просять вернути, голосять,—
«Щоб наша доля...» — лунає в полях,
«Щоб краще в світі жилося!..»

Хай ще зловісніше тьмариться рань,
Голови юні тим вище...
Як на параді, йдете ви на брань,
В простори гроз, як на грище.

...Стрінулись. Казять ворожю злість
Ваші розгукані стріли...
Псами б на вас позривалися з місць
Тріскотні вкрай скоростріли!

Лавами — ворог... Ось кинувся він,
Котить на ваші окопи...
О, вже не лежачи і не з колін
Лити крицеві окропи,—

Виросли враз ви, немов на наказ...
Тільки чому це, орлята,

Тільки чому ця тривога у вас?
Чом' зааніміла гармата?

Чом' це щодруга рушниця — німа,—
Голосу бракло у зброї?
— «Дайте набоїв!» Набоїв— нема.
В полі далеко набої.